Γεωργία: μητέρα και τροφός των άλλων τεχνών (Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 7 Φεβρουαρίου, 2016

Είχα διαβάσει σε μικρότερη ηλικία, όταν πολλές φορές διαβάζουμε ανώριμα, περίπου βουλιμικά κάποια βιβλία, την εξαίσια πραγματεία του **Ξενοφώντος** με τίτλο «Οικονομικός». Ανήκει στην τετραλογία των φιλοσοφικών του έργων, που στρέφονται γύρω από την μορφή του μεγάλου δασκάλου του, του Σωκράτη. Τα άλλα τρία τιτλοφορούνται «Απομνημονεύματα», «Συμπόσιον» και «Απολογία». Στο έργο αυτό ο μέγας φιλόσοφος αναφέρεται κυρίως στην **γεωργία**, σημειώνοντας στην εισαγωγή του πέμπτου κεφαλαίου ότι «*έοικε γαρ η επιμέλεια αυτής είναι άμα τε ηδυπάθεια τις και οίκου αύξησις και σωμάτων άσκησις εις το δύνασθαι όσα ανδρί ελευθέρω προσήκει*», δηλαδή, **η γεωργία είναι πηγή τέρψεως και της περιουσίας αύξηση και του σώματος άσκηση, ώστε να μπορεί το σώμα να κάνει όσα αρμόζουν σ' έναν άνθρωπο ελεύθερο**, διότι «*των σωμάτων θηλυνομένων και αι ψυχαί πολύ αρρωστότεραι γίγνονται*».

Πριν σχολιάσουμε τους λόγους του προγόνου μας, μία ακόμη επίκαιρη παραπομπή. Στο ίδιο κεφάλαιο, στίχος 17, λέει ο **Σωκράτης**. «*Καλώς δε κακείνος είπεν ος έφη, την γεωργίαν των άλλων τεχνών μητέρα και τροφόν είναι. Ευ μεν γαρ φερομένης της γεωργίας έρρωνται και αι άλλαι τέχναι άπασαι…σχεδόν τι και κατά γην και κατά θάλατταν*». Μετάφραση: (Χρησιμοποιώ την έκδοση «Βιβλιοθήκη των Ελλήνων). Και ωραίος είναι ο λόγος εκείνου που είπε πως **η γεωργία είναι των άλλων τεχνών μητέρα και τροφός**. Διότι, αν η γεωργία πάει καλά, καλά πηγαίνουν και οι άλλες τέχνες όπου, αντιθέτως, η γη, κατ' ανάγκην, μείνει χέρσα, εκεί σχεδόν σβήνουν και «άπασαι» οι άλλες τέχνες… στεριανές και θαλασσινές».

Πάμε, τώρα, μία βόλτα σ' ένα μανάβικο της σήμερον. Τι αντικρίζεις; Ντομάτες Βελγίου, πατάτες Αιγύπτου, κρεμμύδια και λεμόνια Τουρκίας, εσπεριδοειδή Ισπανίας. Γέμισε ο τόπος από εισαγόμενα φρούτα. (Δεν εξαιρώ τα, σάπια, άνοστα και επιβλαβή, πολιτικά). Ένας τόπος ευλογημένος σαν τον δικό μας, «ηλιοστάλακτος», αγκαλιασμένος από θάλασσα - «Θεέ μου πόσο μπλε ξοδεύεις για να μην σε βλέπουμε» θα πει εξαίσια ο Ελύτης- είναι δυνατόν να εισάγει ντομάτες; Λιβάδι απέραντο η πατρίδα μας, ο καιρός της καλοσυνεύει δύο μήνες ενωρίτερα από των «Ευρωπαίγων», είναι δυνατόν να μην έχει επάρκεια σε γεωργοκτηνοτροφικά αγαθά; **Αντί να είμαστε το περιβόλι της Ευρώπης, η γη μας είναι σχεδόν αμόλυντη λόγω της ανύπαρκτης βιομηχανίας, καταντήσαμε χερσοτόπι, καταστρέψαμε την γεωργία**, την μητέρα των τεχνών, κατά τον Σωκράτη. Όλοι οι ανέμπνευστοι μπακαλόγατοι που, κακή τη ώρα, κυβέρνησαν τον τόπο λες και συνωμότησαν για να διαλύσουν την γεωργία. **Ποινικοποίησαν την χειρωνακτική εργασία**, ξερίζωσαν τον λαό από τις εστίες του, τον στίβαξαν στις απάνθρωπες τσιμεντουπόλεις, μετέτρεψαν πολλούς σε αεροκοπανατζήδες του Δημοσίου και... ιδού τα αποτελέσματα: τρώμε τα σκόρδα και τα κρεμμύδια των Τούρκων, καταναλώνουμε τα γαλακτοκομικά των Ολλανδών. Και τα δικά μας τα μοσχοαναθρεμμένα βλαστάρια σπουδάζουν μεταπτυχιακά και διδακτορικά, «λιανοπαίδια», θύματα, ανίδεα για την φρίκη που τους αναμένει.

(Είχα διαβάσει το εξής, δεν θυμάμαι σε ποιο βιβλίο. «Αν θέλεις να καταστρέψεις ένα έθνος να επιμηκύνεις την παρουσία των νέων στα θρανία». «Σκοτώνονται» σήμερα τα παιδιά μας για να μαζέψουν «χαρτιά». Γιατί; Για να τα κερδίσουν οι Ευρωπαίοι, να φύγουν στην Γερμανία που λεηλατεί τα καλύτερα μυαλά της πατρίδας μας. Τα ωραιότερά τους χρόνια, που όλες οι πνευματικές και σωματικές τους δυνάμεις είναι στην «καλύτερή τους ώρα», τα περνούν στα σπουδαστήρια. Γεγονός με οδυνηρότατες συνέπειες και στο μεγαλύτερο εθνικό πρόβλημα, το δημογραφικό).

Ας γνωρίζουμε ότι η κατοχή γης, η ιδιοκτησία τονώνει το εθνικό αίσθημα, λόγω προσωπικού γοήτρου και αλληλεγγύης προς την πατρίδα. Η γη γεννά δεσμούς που κινούν και αφυπνίζουν τον άνθρωπο. Όταν μιλάμε για φιλοπατρία, μιλάμε και για αγάπη στο γεννοτόπι μας, του χώματος που μας ανέστησε. (Είμαστε «γέννημα και θρέμμα» της τάδε περιοχής).

Τα λιοντάρια του 1940 ήταν αγροτόπαιδα, σκληροτράχηλοι δουλευτάδες της γης, πολέμησαν και νίκησαν γιατί υπερασπίζονταν τα οργωμένα χωράφια τους και όχι τον κοπανιστό «αέρα» του ρετιρέ μιας πολυκατοικίας. «Η γη» λέει ο Σωκράτης, «παρακινεί σημαντικά τους γεωργούς να υπερασπίζουν ένοπλοι τη χώρα, γιατί παράγει τους καρπούς της στο ύπαιθρο, ώστε να τους παίρνει εκείνος που νικά». Είδαμε τι έγινε κατά τη γερμανική Κατοχή. Κατέκλεψαν οι πρόγονοι της Μέρκελ την παραγωγή και ο λαός, κακουχούμενος και λιμοκτονών, αποδεκατίστηκε.

«*Ούτω και τα ήθη γενναιοτάτους τους αυτή συνόντας η γεωργία έοικε παρέχεσθε*». **Η γεωργία διαμορφώνει ευγενέστατο το ήθος των ανθρώπων**, που απασχολούνται μ' αυτή. Πλην της φιλοπατρίας, **η γεωργία εξευγενίζει τον άνθρωπο, τον οπλίζει με υπομονή, καρτερία, γενναιότητα**. Βλέπει ο άνθρωπος το θαύμα της κτίσης, ταπεινώνεται, κοπιάζει, μοχθεί και, όταν έρθει ο καρπός, χαίρεται και καμαρώνει. **Μία αιτία της τωρινής απιστίας και της αλαζονείας είναι και η απομάκρυνσή μας από τη γη** . Μες στις φωσφορίζουσες τσιμεντουπόλεις θαυμάζουμε τα έργα των χειρών μας, τα εφήμερα και πομπώδη, χάσαμε τα «καλά λίαν» έργα του Θεού. Ο **άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος** στον λόγο του «*Εις ανδριάντας*» σημειώνει: «*Άπαν ασελγείας είδος εξελήλαται, πολλή δε πανταχού ανθεί η σωφροσύνη. Το δε αίτιον, επίπονος εστίν αυτοίς ο βίος, και διδασκαλείον της αρετής και της σωφροσύνης έχουσι την γης εργασίαν και τέχνην μετιόντες, ην προ των άλλων απασών ο Θεός εις τον βίον εισήγαγε τον ημέτερον*». (ομιλ. ΙΘ', Ι, ΕΠΕ 32, 578). Δηλαδή: «Κάθε είδους ασέλγειας έχει απομακρυνθεί και παντού στις αγροτικές περιοχές ανθεί η σωφροσύνη. Και η αιτία είναι η κουραστική ζωή των γεωργών και ως σχολείο της αρετής και της αγνότητας έχουν την καλλιέργεια της γης και ασκούς την τέχνη, που ο Θεός εισήγαγε στη ζωή πριν απ' όλες, δηλαδή την γεωργία». (Αυτά τότε...)

Η εργασία στο χωράφι σε καταπονεί μεν, αλλά νιώθεις την χαρά της εργασίας. Ο φραπές στα... κηφηνεία, η απραξία, η νωθρότητα, γεννοβολούν τους αφιονισμένους κουκουλοφλώρους. Οι νέοι, οι πακεταρισμένοι και σιδερωμένοι στις μεγαλουπόλεις, ούτε λέξεις έχουν για να μιλήσουν, ούτε διακονούν την γη για να «πονούν» και να συμπονούν. Τα λεγόμενα «επεισόδια» τους εκτονώνουν. Όπως στρώσαμε έτσι κοιμόμαστε. Σε λίγα χρόνια την ελληνική γη θα την δουλεύουν μόνο οι λαθρομετανάστες. Η γεωργική τέχνη εξάλλου, λέει ο Σωκράτης, δεν χρειάζεται πτυχία και «*η γη; Το ξέρουν όλοι, ευεργετεί όσους την ευεργετούν*». (20, 14). Ο μόνος που κατανόησε την σημασία της γεωργίας και εργάστηκε με αποστολικό ζήλο για την προαγωγή της ήταν ο Ιωάννης Καποδίστριας. Είναι νομίζω περιττή η απαρίθμηση των επιτευγμάτων του.

Δεν θα μπορούσε να απουσιάζει η δία βίου παιδεία της αμάθειας από την περιρρέουσα **απαξίωση και περιφρόνηση της γεωργικής και κάθε χειρωνακτικής τέχνης**. Σχεδόν ανύπαρκτη στα βιβλία γλώσσας η προβολή και η εξύμνηση της εργατικότητας, της φιλοπονίας, του μόχθου. Στην Στ' Δημοτικού στο γ' τεύχος της γλώσσας, στην ενότητα για την εργασία, ως «επάγγελμα με προοπτική», (σελ.22), προτείνονται τα: υπεύθυνος τροφοδοσίας ξενοδοχείων, τεχνικός Η/Υ, γραφίστας ηλεκτρονικής σχεδίασης εντύπου και ηχολήπτης. Δουλειές ατσαλάκωτες, του γραφείου, άπασες δορυφορούσες τις νέες τεχνολογίες, πλην μιας, αυτής του σερβιτόρου. Άρα ο Έλληνη της αύριον, όπως τον οραματίζεται το υπουργείο της ελληνοκτόνου παιδαγωγίας, θα λυγίζει την μέση του υπηρετώντας την... ακράτεια των καλοζωισμένων, αργόσχολων γραϊδίων του Βορρά, τους ιδιοκτήτες της γης και

των ρόδινων ακρογιαλιών μας. Οι πιο «τυχεροί» βεβαίως. Οι λοιποί θα σερφάρουν και θα επικοινωνούν με τους χιλιάδες «φίλους» τους, στο facebook…

Η απόφαση για την πατρίδα μας έχει ληφθεί.

Απέραντος καταυλισμός λαθρομεταναστών, ευρωπαϊκό «Μπαγκλαντές», με διαλυμένη γεωργία και την όποια βιομηχανία, με γηγενείς τρομοκρατημένους, κλειδαμπαρωμένους στα σπίτια τους, εισπνέοντας τις τηλεοπτικές αναθυμιάσεις προς εξημέρωση και καταστολή. Στις 4 Φεβρουαρίου 1843 – εκοιμήθη ο Γέρος του Μοριά. Ας θυμηθούμε τι έκανε, μήπως ντραπούμε και φιλοτιμηθούμε…

Κιλκίς

(Πηγή: antibaro.gr)